

ОРЛИН КРУМОВ
ТРИДЕСЕТ КИЛОМЕТРА В
СЕКУНДА

chitanka.info

Накратко казано, всички пътници в автобуса пътуваха гратис. Когато провери и последния от тях, контрольорката се замисли.

— Ужасна история — оплака се тя на шофьора. — Нямаат билети, нямаат пари да си платят глобата, а отгоре на всичко се правят, че не чуват...

— Не е толкова страшно — отговори мъжът зад волана и отхапа от кифлата си. — Ти по-добре се хвани здраво, че приближаваме завой. Ето сега...

И той се наклони надясно. После наляво, така силно, че едната му обувка стигна до средата на предното стъкло.

— Аз пък не усетих никакъв завой — промърмори контрольорката. — Какво става днес?

— Нищо. Днес е като вчера и онзи ден... Въртя кормилото, натискам газта. Движа се със скорост тридесет километра в секунда...

— Тридесет километра в секунда? Не е ли опасно?

— Това е най-безопасната скорост. Скоростта, с която се движи Земята около Слънцето. Слез и ще видиш...

Контрольорката затвори очи и се метна през вратата. Отвори очи и дълго примигва. Отвън автобусът изглеждаше странно, или по-скоро никак не изглеждаше. Нямаше гуми, джанти и каросерия, дори боята му липсваше.

— Какво се чудиш? — рече шофьорът. — Купили са го от чужбина, но в последния момент, по невнимание, го заменили с партида ножчета за бръснене. Така че самият автобус липсва, а ние се движим със скоростта, с която се върти Земята около Слънцето... Сега разбра ли?

— Аха... — жената се огледа. Наоколо се ширеше безкрайно поле.

— Но къде са улиците, кварталът, в който бяхме?

— Няма улици, няма квартал. Има ги само на план, но в действителност още не са построени.

— А хората от автобуса къде изчезнаха?

— Те са обитателите на квартала. Колкото го има него, толкова ги има и тях. Нереален квартал — нереални хора... Но, хайде да поседнем. По план тук е последната спирка, а под сянката на онова незасадено дърво има една нескована пейка. Да идем там, че слънцето напече.

Двамата седнаха на нескованата пейка под сянката на незасаденото дърво и той ѝ предложи парче от своята кифла. Сетне започнаха да дъвчат на празен ход, защото кифлата бе купена от сладкарницата на комплекса, а тя бе толкова реална, колкото и всичко останало...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.